

“BAŞIMLA GÖNLÜMÜ EDEMEDİM EŞ, BİRİ SEKSENİNDE BİRİ YİRMİ BEŞ” – Y.SADIK YAZDI

Yaşlılığa, yaşamın nice engelleri aşıldıktan sonra varıldığını hepimiz biliyoruz..

Akıp giden yıllar, günlük hayatın çilesi, stres, vs. derken yaşlanmamak elbette mümkün değil..

Son günlerde sabahları tıraş olurken aynada gördüğüm yaşlı yüzü ben de beğenmemeye başladım. İçimdeki ses, bir kez daha : “aynalar olmasa hiç yaşlanmayacaktın” der gibi geldi bana... Bu yetmiyormuş gibi günlük yaşantımızı paylaştığımız arkadaşlarımız bile zaman zaman yaptığımız ufak tefek hatalar için, “artık sen yaşlandın “demeleri de canımı sıkıyor değil.

Durum bu olunca, arada bir kendi kendime soruyorum? Acaba aynaların dediği gibi “artık ben gerçekten yaşlı bir zat mıyım.” Oysa ki bendeniz, “yaşlı değilim, yaşlanmaya da niyetim yok” diye de, övünen biriyim. Ve son bir gayretle nasıl genç kalınabilir diye, okuduklarımıza ve bu konuda emek vermiş olan ünlü bilginlerin neler söylediklerine bakmak gereğini duydum.

Konfüçyüs; “On beş yaşında kendimi öğrenmeğe verdim. Otuz yaşında irademe sahip oldum. Kırk yaşında sezgi yoluyla kavradım. Yetmiş yaşında doğru şeylere zarar vermeden kalbimin istediklerini yerine getirmeye çalıştım”. Şeklindeki yüzyıllar önce ortaya koyduğu düşünceleri, günümüzde yaşlılık olgunluğuna erişebilmenin aşamalarını anlatan gerçekler olarak önümüzü aydınlatan ışık olmuştur.

Çiçero ise; “Gençliğinden bir şeyleri koruyabilmiş olan yaşlıları severim. Bu yolu tutabilen kişinin gövdesi yaşlansa da kafası her zaman genç kalacaktır”. Vurgusu ile “yaşlı bünyesinde düşünen kafası olan bir kişi daima gençtir” gerçeğine işaret etmiştir..

Bu gerçeği gören ve hisseden Ozan **C.S. Erozan’ ise :**

Başım la gönlümü edemedim eş,

Biri sekseninde biri yirmi beş.

Başım dedi : Dinlen gönlüm dedi KOŞ,

Başım dedi: durul gönlüm dedi COŞ...

Dizelerinde anlamını bulan, “Yaşlandıkça gençleşme” olgusunu, KOŞ ve COŞ sözcüklerini kullanarak daha da anlamlı hale getirmiştir.

Konuyu iyi ki de araştırmışım. İşime yarayan reçeteyi ünlü bilginlerden, W.E Gladstone’nin yazdığı şiirin bir bölümünde bulma mutluluğumu yaşadım. Sizlerin de işine yarar diye aynen aktarıyorum:

“Yıllar cildi buruşturabilir, ancak heyecanların bitişiyle ruh buruşur.

İnsan kendine olan güveni kadar genç, Kuşkusunu kadar yaşlı,

Cesareti kadar genç, Korkuları kadar yaşlı,

Umudu kadar genç, Bezginliği kadar yaşlıdır.

Hiç kimse fazla yaşamış olmakla yaşlanmaz.

İnsanları yaşlandıran ideallerinin, umutlarının bitmesidir.

Kalbi sevdikçe, neşe duydukça, güzellikleri fark ettikçe, beyni yeni şeyler keşfettikçe, herkes gençtir.

İnsanlar yaşadıkça yaşlandıklarını sanırlar.

Halbuki yaşamadıkça yaşlanırlar.

İnsan, yaşlı olmaya karar verdiği gün yaşlanır”.

Ne kadar doğru tespitler bunlar. Okuduğu zaman insan, kesinlikle hak veriyor.

Fakat ne denli hayata uyarlıyoruz işte burası tartışılır.

Dileğim, herkesin hayatında heyecanı, mutluluğu ve huzuru paylaşabileceği insanların olması ve birbirlerini kaybetmemeleri.

Ve unutmayalım ki!

“Güzellikleri görme yeteneğini yitirmeyenler, hiçbir zaman yaşlanmazlar” saçları ak-pak olsa da.

Sevgiyle kalın.

